

נותר רק בירור ה'פכים קטנים'/חברותות #1

לא תובעים מאיתנו 'גדולות' כלל. את העניינים הגדולים פעלו כבר בדורות הקודמים, בדורות הראשונים, וכבר ביררו (הוציאו) את הניצוצות הגדולים. עכשיו הזמן דעקבתא דמשיחא, עקבתא דעקבתא דמשיחא (שהרי בעקב גופא ישנו ג"כ ציור קומה), הקב"ה השאיר עניינים קטנים, אבל הוא השאיר אותם בזמן בו ישנו חושך כפול ומכופל, כדי שיהיה קשה, כדי שיוכלו לתבוע. באם הוא היה מטיל עלינו עבודה שמצד - עצמה הינה קשה (ולא רק מצד הזמן) - עניינים גדולים - ספק האם הייו מצליחים לפעול זאת, ולכן הוא נתן עניינים שהינם קלים מצד עצמם, אבל בזמן של העלם והסתת - כדי שאותם הוא יוכל לתבוע

ובזה יובנו דברי רש"י (עה"פ "וידבר אלקים אל משה ויאמר אליו אני ה' " (וארא ו, ב)) על המילים "ויאמר אליו אני ה'.. לא לחנם שלחתיך כי אם לקיים דברי שדברתי לאבות הראשונים". דלכאורה מדוע לו להוסיף את מילת 'הראשונים', והרי באמרו 'לאבות' מובן לכל למי הכוונה? אלא שבא להדגיש שאין הם רק 'ראשונים' בזמן, אלא גם 'ראשונים' במעלה - שמצד גודל מעלתם היה ביכולתם לפעול גם עניינים קשים ולברר את הניצוצות הגדולים. ובמילא, לזמננו אנו, הדור דעקבתא דמשיחא, השאירו האבות עניינים שמצד - עצמם הינם קלים, רק שנדרשת עבודה.

עתה נותר ה'פכים קטנים'; הדבר מובן במכל - שכן וקל - וחומר מכך שגבי יעקב איתא ש"נשתייר על פכים קטנים וחזר עליהם",

("התורה חסה על ממונם של ישראל", אפילו על פכים קטנים מכלי חרס, כמ"ש בנגעי בתים "וצוה הכהן ופינו את הבית בטרם יבוא הכהן לראות את הבית ולא יטמא כל אשר בבית", ואמרו חז"ל "על מה חסה תורה, אם על כלי שטף יטבילם ויטהרו, ואם על אוכלין ומשקין יאכלם בימי טומאתו, הא לא חסה התורה אלא על כלי חרס שאין להם טהרה במקוה". ויתירה מזו - גם כלי חרס שאין להם טהרה ראויים הרי לשימוש בימי טומאתו, אך מאחר ובימי טהרתו אין ביכולתו להשתמש בהם, הנה אפילו בשביל עניין פעוט כזה נותנת התורה עצה "ופינו את הבית בטרם יבוא הכהן")

ומבואר בזה, שיעקב היה מוכן כבר לביאת המשיח, והדבר התעכב רק בגלל 'פכים קטנים'.

ועאכו"כ בזמננו זה, עקבתא דמשיחא, וכאשר כבר 'כלו כל הקיצין',

הגיע אלי ספר חסידות מארץ-ישראל, ובא' מהמאמרים שם כתוב שישנו 'קץ' על שנת רל"ח. גם על שנת רס"ו צויין שהיא שנת 'קץ': הרבי סיפר שבר"ה תרס"ו אמר הרבי (מהורש"ב) נ"ע, שהוא מפחד משנה זו (תרס"ו), ראשית כיון שבשנה זו ישנו 'קץ', ושנית כיון ששנה זו היא שנה מעוברת -

וכבר היו גזירות שונות והשמדות ר"ל, ועכשיו כבר הזמן דביאת המשיח, וצריכים רק לברר את ה'פכים קטנים', שבעצם זוהי עבודה קלה, רק שצריך להיות שינוי הרגילות.

משיח אתא לאתבא צדיקיא בתיובתא, ועבודת ההכנה לביאת המשיח היא עבודת התשובה, כפס"ד הרמב"ם "הבטיחה תורה שסוף ישראל לעשות תשובה בסוף גלותן ומיד הן נגאלין".

תשובה איננה תעניות וסיגופים, לא אמירת וידוי ואפילו לא עניין הצדקה, אלא עיקר עניין התשובה הוא "שיעזוב החוטא חטאו... ויגמור בלבו שלא יעשה עוד", וכלשון אדמו"ר הזקן "שיגמור בלבו שלם לבל ישוב עוד לכסלה" (שזה יכול הרי להיעשות גם ביום השבת, שאז אין אומרים וידוי כלל).

עבודת התשובה היא **שינוי הרגילות**, "משנה מעשיו", וכפי שכותב הרמב"ם ש"חטא גמור הוא לומר לבעל תשובה זכור מעשיך הראשונים", כיון שהוא שינה מרגילותו ופרש מענייניו הקודמים.

ולכן תשובה היא "בשעתא חדא וברגעא חדא", שגם בזמן מועט שאין בו שהות אפילו כדי אמירת 'על חטא' או וידויים אחרים - ניתן לעשות תשובה.

ובזה יובן מה שבכתיבת הגט נותנים לעדות זמן מועט כדי שיעשו תשובה; דלכאורה כיצד אפשר לעשות תשובה בזמן כה מועט? הרי אי"ז מספיק אפילו לאמירת על חטא או וידויים אחרים? אך ע"פ ה"ל מובן, דזהו כיון שעיקר עניין התשובה הוא שיגמור בלבו (כנ"ל), וזה יכול להיות 'בשעתא חדא וברגעא חדא'. דגם ב'רגעא חדא' יכולה להיות ה'בשעתא חדא' - שעה מלשון הפנה, בתזוזה אחת ('איין קער').

- הרבי (מהורש"ב) נ"ע היה פעם בגרמניה ובנסיעתו משם באו הרבה מיהודי אשכנז ללוותו; הם באו דקות אחדות לפני מועד יציאת הרכבת, וכשאמרו לרבי שישנה עוד דקה לרכבת, ענה להם הרבי: בדקה - אפשר לעשות עוד תשובה;

'ברגעא חדא' יכול להיות ה'בשעתא חדא' - תזוזה אחת ('איין קער').

(משיחת ש"פ וארא מבה"ח שבט התשי"א - בלתי מוגה)

**לקוח מתוך הספר 'שיחות קודש בענייני גאולה ומשיח' תודתנו
נתונה למו"ל ומחבר הספר על אדיבותם בנתינת החומר.**

Bezalelh@gmail.com | 0507185093©

--לא לשכוח לדווח על הלימוד בקישור הדיווח (כל אחת בנפרד)--